

НАШЕ ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 23 (665)

Субота, 7 червня 1980 року

Ціна 2 коп.

РІВ ЛЕНИНСЬКИЙ, РІВ УДАРНОЇ ПРАЦІ

ВИПЕРЕДЖАЮЧИ ЧАС

Ще в квітні місяці трудівники головного підприємства Донецького виробничого об'єднання «Електромаш» рапортували про виконання завдань десятої п'ятирічки по випуску валової продукції.

Днями нова радісна подія облетіла колектив: план десятої п'ятирічки по випуску валової продукції в цілому по об'єднанню виконано на 100,2 процента, що становить 36 мільйонів 954 тисячі карбованців.

До кінця року понад завдання п'ятирічки виготовлять продукції

на суму 5 мільйонів 900 тисяч карбованців.

Ці досягнення стали можливими завдяки старанній праці колективу кожного філіалу, кожного виконавця зокрема. Чітко усвідомлюючи поставлені завдання, робітники занесли до своїх соціалістичних зобов'язань такий важливий пункт: достроково завершити завдання п'ятирічки. Здійснювати намічене їм допомагає висока майстерність, досвід, творчий підхід до справи. Саме тому з місяця в місяць поповнюються ряди тих,

хто йде попереду, випереджаючи виробничу програму.

Трудове піднесення в цехах, бригадах, на ділянках зростає.

Достроково завершити планові завдання та соціалістичні зобов'язання останнього року десятої п'ятирічки, виготовляти продукцію високої якості, здавати її відділу технічного контролю з першого подання — таке головне завдання стоїть нині перед кожним працюючим.

В. ПАЦЮК.

ДОСЯГНЕННЯ

Виконуючи рішення XXV з'їзду КПРС про поліпшення якості і розширення асортименту товарів, робітники легкої промисловості спрямовують свої зусилля на те, щоб виготовлені товари відповідали зростаючим запитам населення.

Трудівники Конотопського УВП День працівників легкої промисловості зустрічають високими трудовими досягненнями: всі колективи успішно виконали завдання і соціалістичні зобов'язання п'яти місяців нинішнього року. Так, план з обсягу реалізації виконано на 100,6 процента, випуск валової продукції становить 102 проценти, продуктивність праці досягла 101,4 процента. Колективи двох бригад закінчили десяту п'ятирічку, з індивідуальними планами справились 22 виробничники.

Старанно працюють в ці дні Є. А. Буйвол, М. А. Бабич, Л. С. Івахненко, А. А. Півень, Є. А. Луценко та багато інших. Адже від їх старанної праці певною мірою залежить виконання річного плану всього колективу підприємства.

А. ЖОГОВ.

Сумська обл.

Понад тридцять років трудиться верстатником у заготівельному цеху Лебединського учбово-виробничого підприємства Холеми Іван Маркович.

За досягнення високих виробничих показників і активну участь у громадському житті колективу, І. М. Холеми присвоєно високе звання ударника комуністичної праці. Змінні норми виробітку Іван Маркович виконує в середньому на 120 процентів при відмінній якості продукції.

Фото М. ХАРКІВСЬКОГО.

ОЩАДЛИВО ВИКОРИСТОВУВАТИ ЕНЕРГОРЕСУРСИ

СКЛАДОВІ БЕРЕЖЛИВОСТІ

Посилення режиму економії паливно-енергетичних ресурсів — один із важливих шляхів до підвищення ефективності виробництва. У цій справі колектив Миколаївського УВП має певні успіхи. Наприклад, електроенергії у першому кварталі нинішнього року заощаджено 1000 кіловат-годин.

Цього досягнуто за рахунок здійснення цілогодичного організаційно-технічних заходів. Зокрема, на технологічному обладнанні використовуються електродвигуни відповідної потужності, на ділянці машинної обробки деталей одношпиндельні свердлильні верстати замінено на багатшпиндельні, застосовуються багатопилкові прирізні верстати.

Значну економію дає також

заміна світильників з лампами розжарювання на люмінесцентні, застосування нових матеріалів як от: пластмасового профілю для ящиків Ф501 замість лісоматеріалів, синтетичного шпону замість деревини, м'якої упаковки замість дерев'яного обрешетування.

Значних успіхів в ощадливому використанні електроенергії добиваються верстатник А. Г. Станов, складальник М. В. Єлисеєв, оздоблювальниця Ф. Клопот, Е. Федюшина та інші. Вони завжди прагнуть, щоб обладнання не працювало вхолосту, не допускають освітлення на своїх робочих місцях, коли без нього можна обійтися. Багато роблять для ощадливого витрачання енергії електрики В. І. Тукмачов, В. Н. Сарасян.

На підприємстві постійно ведеться роз'яснювальна робота щодо дотримання режиму економії паливно-енергетичних ресурсів. Розроблено відповідні організаційно-технічні заходи, а до колективів цехів і ділянок доведено завдання з економії.

Однак слід сказати, що в цій справі зроблено ще не все, є випадки нерационального використання електроенергії. Зокрема, не завжди вимикається світло під час обідньої перерви, іноді без потреби працюють вентилятори, є й ряд інших недоліків. Ми докладаємо всіх зусиль, щоб звести їх до мінімуму, добитися ще більшої економії електроенергії.

М. ЛИТВИНЧУК,
інженер-технолог Миколаївського УВП.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

І БІЛЬШЕ, І КРАЩОЇ ЯКОСТІ

Однією з найважливіших проблем десятої п'ятирічки є дальший розвиток виробництва товарів народного споживання, розширення їх асортименту і поліпшення якості.

За роки поточної п'ятирічки в галузі сталися відчутні зміни. Нині наша країна посідає перше місце в світі по випуску шерстяних тканин, майже вдвічі більше, ніж США виробляє бавовняних тканин, більш як у півтора рази — шкіряного взуття.

Сьогодні легка промисловість Української РСР — це важлива індустріальна галузь народного господарства, що має майже всі сучасні підгалузі. На основі впровадження передової технології, підвищення продуктивності праці трудівники галузі достроково виконали завдання чотирьох років п'ятирічки за обсягом виробництва, при цьому збільшення його становило 21,4 процента при завданні 19 процентів. В результаті понад завдання п'ятирічки вироблено на 930 мільйонів карбованців продукції.

Неухильне зростання випуску і підвищення якості товарів народного споживання забезпечується в результаті постійного технічного вдосконалення підприємств, насамперед впровадження нової техніки і прогресивної технології, введення в експлуатацію промислових об'єктів, підвищення рівня організації праці й управління, зростаючої майстерності та високої кваліфікації робітників, масового трудового суперництва.

Завдяки невтомному піклуванню партії та уряду, самовідданий праці колективів підприємств і організацій легкої промисловості республіки нині ця галузь посідає одне з провідних місць по виробництву найважливіших видів виробів у загальносоюзному масштабі. Щодо підприємства України випускають 2,8 мільйона квадратних метрів тканин, 1,3 мільйона пар панчішно-шкарпеткових виробів, 1 мільйон штук трикотажних виробів, 650 тисяч пар шкіряного взуття, на 10 мільйонів карбованців продукції швейної промисловості.

Особлива увага приділяється виробництву товарів для дітей. Адже від 40 до 70 процентів загального обсягу випуску костюмів,

платтів, трикотажу становлять виробів для дітей різного віку. Тому до виконання завдань, викладених у постанові ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про розширення виробництва товарів для дітей і підвищення їх якості, прийнятій напередодні проведення Міжнародного дня дитини, колективи підприємств приступили з хорошим заділом, маючи досвід, а головне — велике бажання зробити все на найвищому рівні.

Значний внесок у випуск товарів широкого вжитку роблять і колективи Українського товариства глухих. Чоловічі сорочки Львівського швейного підприємства «Силует», верхній одяг Харківського УВП № 2, продукція Івано-Франківського УВП не залежується на прилавках магазинів.

Швейники нашого Товариства зустрічають щогорічний День працівників легкої промисловості новими трудовими здобутками у змаганні за виконання планових завдань і соціалістичних зобов'язань.

Ідучи назустріч своєму святу, працівники легкої промисловості критично оцінюють досягнення, не забуваючи про те, що є ще недоліки і не розв'язані питання.

Керуючись рішеннями листопадового (1979 р.) Пленуму ЦК КПРС, висновками і положеннями, що містяться в промові на зборах виборців Бауманського виборчого округу Москви Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва більш як півмільйонний загін працівників легкої промисловості республіки, серед них і швейники нашого Товариства, сповнені рішучості досягти нових високих рубежів у завершальному році п'ятирічки, дати населенню товарів і більше, і кращої якості.

У колективі Ужгородського УВП-2 швачка-мотористка Гаврилко-Петик Юлія Василівна рекомендувала себе не тільки передовою робітницею, але й доброю наставницею молоді.

На знімку: Ю. В. Гаврилко-Петик пояснює молодій робітниці Оксані Палінкаш хід виконання виробничої операції.

Фото І. МІНДЕЛЯ.

ПРО СУТЬ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ КПРС

До книгарень республіки надійшов двотомник промов і доповідей Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва «Про основні питання економічної політики КПРС на сучасному етапі».

Це вже друге видання збірника, випущене Політвидавом України. Воно значно розширене і охоплює період з листопада 1964 по квітень 1979 року. Матеріали, що увійшли до збірника, глибоко і всебічно розкривають суть економічної політики партії, яка відпо-

відає сучасному етапові комуністичного будівництва — етапові розвинутого соціалізму. Збірник відкривається широко відомими книгами спогадів Л. І. Брежнєва «Відродження» і «Ціліна».

Збірник промов і доповідей Л. І. Брежнєва допоможе партійно-господарським кадрам, радянським, профспілковим і комсомольським працівникам, усім трудящим глибше зрозуміти зміст, значення і шляхи розв'язання економічних завдань, які стоять сьогодні перед радянським народом.

З ПЕРШОГО ПРЕД'ЯВЛЕННЯ

Труidвники Миколаївсько-го УВП взяли зобов'язання п'ятирічний план випуску і реалізації продукції виконати до 10 грудня 1980 року, довести виробництво продукції першої категорії якості до 95 процентів, здачу виробів з першого пред'явлення — до 98 процентів.

Вагомий внесок у виконання цих зобов'язань робить і бригада верстатників заготівельного цеху, яку очолює Л. П. Кривицький. Наш колектив у першому кварталі цього року зайняв третє місце у соціалістичному змаганні. Це велике досягнення, коли врахувати, що перше і друге місця не були присуджені нікому.

За перший квартал виконання змінних завдань в цілому по бригаді становить 103 проценти. Вся продукція виготовлена без дефектів, 96,7 процента її здано відділу технічного контролю з першого пред'явлення. А цього досягнуто в першу чергу завдяки тому, що ми не допускаємо порушень технологічної дисципліни, кожен працівник працює на совість, з повною відповідальністю за доручену справу.

Члени нашої бригади борються за право працювати з особистим клеймом, а такі робітники, як Л. П. Кривицький, А. Г. Станов вже завоювали це почесне право. Вони нагороджені знаками «Переможець соціалістичного змагання 1979 року». Сумлінно, з перевиконанням змінних норм трудяться в бригаді також Ф. І. Терещенко, В. П. Горохов, Н. Н. Самойлюк, С. С. Пасека, В. С. Завиновський та інші, які носять високе звання ударника комуністичної праці. Борються за нього і А. В. Воловик, М. І. Лойтер, В. І. Ісакін, Н. І. Мисников.

Наш колектив взяв зобов'язання довести здачу продукції з першого пред'явлення до 98 процентів, виконати зобов'язання, взяті на десяту п'ятирічку, до третьої річниці Конституції СРСР. Всі працюють під девізом: «Робітничу гордість — це твоя кваліфікована праця, бездефектні меблі нашого підприємства».

В. САБОДАШ,
верстатник заготівельної
дільниці Миколаївського
УВП.

Результативно, високопродуктивно працює на Лубенському УВП настиляльниця ватину Галина Миколаївна Моргун. Сумлінне ставлення до праці, прагнення виконувати виробничі завдання якнайкраще дозволило Г. М. Моргун вправитися з планом особистої п'ятирічки до 7 листопада 1979 року.

Не стоїть осторонь трудівниця і громадського життя. Бере активну участь у культурно-масових заходах колективу.

На знімку: Г. М. Моргун.
Фото В. ВАСИЛЕНКА.

ПАСПОРТИЗУЄТЬСЯ ПІДПРИЄМСТВО

Втілюючи в життя історичні рішення XXV з'їзду КПРС і розв'язуючи невідкладні завдання докорінного поліпшення використання основних фондів, трудові колективи системи Товариства

приступили до створення паспортів підприємств. Наш кореспондент побував на Черкаському УВП і мав розмову з цього приводу з головним інженером В. Є. Горбунцовим.

— Чим, на вашу думку, Вячеславе Євгеновичу, викликано впровадження паспорта підприємства?

— Цей документ розробляється згідно з постановою ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про поліпшення планування і посилення впливу господарського механізму на підвищення ефективності виробництва і якості роботи». Необхідність цього заходу викликана насамперед новими масштабами і умовами розвитку економіки країни, які пред'являють всерозростаючі вимоги до структури і технічного рівня виробництва, використання діючих потужностей.

Паспорт підприємства (УВП) нам розробляти не вперше, і тому з впевненістю можна сказати, — сьогодні без нього не обійтись. Бо тільки на підставі об'єктивних даних можна розробити економічно обгрунтований план на одиннадцяту п'ятирічку, який повинен стати основою господарської діяльності УВП. І, перш за все, тому, що базуватиметься на довгострокових господарських зв'язках і договорах. За цих умов пред'являються нові вимоги до взаємозв'язку п'ятирічного і річних планів. Річні плани будуть чітко конкретизовані, підкріплені спеціальними заходами, які зокрема поставлять на службу п'ятирічці невикористані резерви. А їх не можна виявити без глибокого знання конкретного стану справ на виробництві.

— Що являє собою цей документ?

— Наше УВП, як і інші, раніше теж мало свій паспорт. Це було повне зібрання даних про приміщення, розташування технологічного обладнання в цехах, подавалась повна схема комунікацій. Тепер цей документ буде значно

вищої категорії за своїм якісним рівнем, що насамперед характеризуватиме економічний потенціал УВП.

У ньому будуть зібрані об'єктивні дані про наявність і використання виробничих потужностей, структуру активної частини основних фондів, технічний рівень і якість виконуваних робіт. Відкривши цей документ, можна буде одержати вичерпну відповідь не тільки про спеціалізацію УВП, а й про ритмічність випуску продукції.

Паспортизація торкається всіх сторін господарської діяльності колективу підприємства.

— Як за таких умов забезпечити не тільки вичерпність, а й об'єктивність документу?

— Одному спеціалістові, навіть найдосвідченішому, зробити це, зрозуміло, важко. Безпосередню відповідальність за паспортизацію взяли спеціалісти УВП, НОП, громадські організації. Спільними зусиллями паспорт УВП вже розроблено.

— Що покладено в основу розробки паспорта?

— Результати господарської діяльності колективу у 1979 році. Нині вони вже добре відомі і в основному задовольняють нас. Завдання з обсягу валової продукції виконано на 103,5 процента. Причому, велику долю приросту одержано за рахунок зростання продуктивності праці. УВП вийшло на рубіж чотирьох років достроково.

Успіху завдячуємо, насамперед ефективному використанню основних фондів. Поліпшено утримання в стані високої готовності технологічне обладнання. Багато уваги приділяється впровадженню передової технології.

— Які висновки зробив колектив з роботи по паспортизації УВП?

— У своє розпорядження ми одержали матеріали, які заслуговують серйозної уваги. Так, у наступній п'ятирічці обсяг валової продукції УВП має зрости на 3,5—4 проценти, причому головний напрям приросту — зростання продуктивності праці. Зрозуміло, за цих умов успішні можуть сприяти тільки грамотне, дбайливе ведення господарства. А це значить, що треба буде докорінно поліпшити техніко-економічні показники обладнання, підвищити його надійність, привести у відповідність розвиток основного і допоміжного виробництва, максимально механізувати трудомісткі роботи. І саме тут у нас ще чимало «вузликів» місць.

Дбаючи про поліпшення техніко-економічних показників обладнання, модернізуємо окремі верстати, встановлюємо нове, більш продуктивне устаткування. Одним словом, структура виробництва, його технічний рівень віднині теж стають об'єктом ще ретельнішого планування і управління.

На закінчення хочеться додати, що паспортизація УВП, уважне вивчення і впровадження у життя внутрішніх резервів, об'єктивне визначення потенціалу кожного цеху, дільниці, залучення до цієї справи широкого кола спеціалістів, новаторів виробництва дозволить адміністрації, партійній і профспілковій організаціям УВП підняти на вищий рівень планування, зробити ще один рішучий крок вперед на шляху підвищення ефективності виробництва і якості всієї нашої роботи.

Розмову вів Г. БУЗОК.
м. Черкаси.

ВАГОМИЙ ВНЕСОК

Колектив модельного цеху виробничого об'єднання «Новокраматорський машинобудівний завод» бере активну участь в республіканському огляді використання резервів економії і бережливості матеріальних, енергетичних і трудових ресурсів.

Білья 190 трудівників ведуть постійний творчий пошук. Вже з початку нинішнього року вони подали 108 раціоналізаторських пропозицій, з яких 92 впроваджено у виробництво з економічним ефектом 10,2 тисячі карбованців.

Передовий робітник комуніст — один з невомних новаторів цеху, бригадир модельників, кавалер орденів Жовтневої революції і Трудового Червоного Прапора Іван Кирилович Капінус розповідає:

— На кожному робочому місці завжди можна знайти резерви для підвищення продуктивності праці і поліпшення якості роботи. Для цього варто уважніше придивитися, над чим ти працюєш, постійно проявляти кмітливість,

ставитися до всього по-господарському.

Саме так вважають і члени Товариства глухих модельник Едуард Григорович Винник та столяр Едвард Хевріанович Гейко.

Тільки за п'ять місяців модельники цеху за рахунок застосування відрацьованих модельних комплектів заощадили 178 кубічних метрів лісоматеріалів на суму 8,5 тисячі карбованців. В цьому чимала заслуга і членів Товариства, які успішно трудяться в модельному цеху.

Ф. КАЛАФАТ.
м. Краматорськ,
Донецької обл.

ПІДСУМКОВЕ ЗАНЯТТЯ

Завершився навчальний рік у системі політичної та економічної освіти трудящих. Нещодавно відбулося підсумкове заняття в школі комуністичної праці на Житомирському УВП, яку веде старший економіст відділу матеріально-технічного постачання Семен Григорович Чертков. На занятті був присутній представник Богунського райкому Компартії України Іван Антонович Синицький.

Протягом року слухачі школи вивчали біографію вождя трудящих Володимира Ілліча Леніна. Крім основної програми, члени нашого Товариства ознайомились з матеріалами листопадового (1979 р.) Пленуму ЦК КПРС, з промовою Л. І. Брежнєва перед виборчими Бауманської виборчої дільниці м. Москви, з постановою ЦК КПРС «Про 110-у річницю з дня народження В. І. Леніна» та іншими важливими документами.

Заняття школи проходили у спеціально обладнаному навчальному класі з використанням усіх технічних засобів і наочної агітації. Це сприяло глибшому засво-

енню знань робітниками учбово-виробничого підприємства.

У школі комуністичної праці навчалось 19 чоловік. Це — майстри, бригадири, контролери та інші виробничники.

Змістовними й ідейно-спрямованими були відповіді слухачів Ніни Федорівни Цимбаліст, Людмили Олексіївни Ляльченко, Галини Андріївни Дерев'янченко, Людмили Степанівни Можарівської, Ірини Андріївни Бешук, Нелі Олександрівни Ридванської та інших. У своїх відповідях на підсумковому занятті вони показали міцні знання матеріалів XXV з'їзду КПРС, творів В. І. Леніна.

Успіхи в політичній освіті завжди супроводжуються вагомими виробничими здобутками. Так, у першому кварталі нинішнього року колектив Житомирського УВП виборов перше місце у соціалістичному змаганні серед підприємств Богунського району і нагороджений перехідним Червоним прапором.

М. ГУРМАН.
м. Житомир.

СПІЛЬНИЙ ПОШУК

Торік колектив раціоналізаторів та винахідників Миколаївського учбово-виробничого підприємства виборов перше місце серед деревообробних підприємств УТОГ.

У цьому році тут зобов'язалися подати 10 раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом близько 5 тисяч карбованців.

Планові завдання першого кварталу значно перевиконано: намічалось впровадити дві раціоналізаторських пропозиції, фактично цей показник досягнув цифри чотири.

Цінні пропозиції подали робітники В. А. Тафтай, В. П. Рижков, В. П. Скуржанський, В. М.

Чекунов, В. С. Данченко та інші. Новаторські задуми спрямовані перш за все на покращення умов праці, підвищення якості продукції.

До сказаного хотілося б додати, що участь в раціоналізаторстві в основному беруть тільки робітники, невідомо з яких причин стоять осторонь інженерно-технічні працівники.

Творча співдружність робітника та ІТП принесла б колективу значно більшу користь.

М. БОГУСЛАВСЬКИЙ,
інженер з НОП Миколаївського УВП.

МОРАЛЬНЕ ЗАОХОЧЕННЯ

Вже декілька кварталів підряд добиваються вагомих успіхів у соціалістичному змаганні трудівники Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт». Колективу не раз присуджували перехідний Червоний прапор Київського райкому Компартії України та Донецького обласного відділу УТОГ.

Колектив працює дружно, ритмічно. В цьому неабияку роль відіграє вдале поєднання моральних стимулів.

Практика виробила багато діючих форм морального заохочення передовиків праці. Це — почесні вимпели, грамоти, занесення фотографій на Дошку пошани, вшанування ветеранів і переможців соціалістичного змагання.

Нещодавно в урочистій обстановці багатьом робітникам вручали знаки «Переможець соціалістичного змагання 1979 року», По-

чесні грамоти та дипломи «Майстер — Золоті руки». Серед нагороджених — Анатолій Липицький, Олег Шестьоркін, Геннадій Солдатов та інші.

Зараз на підприємстві розгорнувся рух за дострокове виконання планових завдань та соціалістичних зобов'язань десятої п'ятирічки.

Добросовісна праця на благо суспільства, творча віддача — головним критерієм цінності людини, її ідейності і політичної зрілості.

Саме моральні стимули лежать в основі комуністичного ставлення до праці, всіх патріотичних ініціатив, широкої участі всіх трудящих в управлінні виробництвом.

Б. ТУРКІН,
ст. майстер інструментального
цеху Донецького виробничого
об'єднання «Електромагніт».

Сумлінною, старанною знають на Івано-Франківському УВП швачку-резервістку, ударницю комуністичної праці Ольгу Євграфівну Малярську. Вже тридцять літ працює вона тут. Чимало молодих робітниць пройшло школу Ольги Євграфівни і сьогодні успішно працюють, в усьому рівняючись на свого наставника.

На знімку Й. Мінделя ви бачите О. Є. Малярську (праворуч) з ученицею Ольгою Ружилю.

НА ОДЕСЬКЕ взуттєве об'єднання в 1963 році прийшла юна перекладачка Оля Дужанова. Їй належало створити компактну групу з глухих робітників, які працювали в різних цехах. Не маючи ніякого досвіду, вона зрозуміла, що головне — це згуртувати їх в єдиний трудовий колектив і стати його серцевиною.

З того часу минуло 17 років. Нині тут міцний, здоровий колектив глухих. Він об'єднує 27 чоловік. Професії у них різні: це машиністи-заготівельники і затяжники, фрезерувальники підшов і столовики. Але цих людей об'єднує єдиний творчий процес, результат якого — готове модельне чоловіче, жіноче і дитяче взуття. І на всіх провідних операціях глухі трудівники К. В. Каслина, А. Л. Крижановський, В. О. Томина, Л. Ф. Кострова.

У великих трудових успіхах колективу чимала заслуга перекладача. Це О. М. Дужанова на початку зміни разом з майстром цеху обходить своїх підопічних, це вона допомагає начальнику виявляти невикористані резерви — адже вони є на кожному робочому місці. Ольга Миколаївна відчуває настрій кожного, вміє вчасно прийти з порадою і допомогою.

А в обідню перерву інструктор-перекладач проводить інформації

про політичні події, бесіди про якість виробленої продукції, про світ прекрасного, конкурси на знання історії підприємства, цеху, в якому працюєш.

Після вручення Л. І. Брежнєву Ленінської премії за трилогію «Мала земля», «Відродження», «Цілина» Ольга Миколаївна провела читку, розкрила зміст книг,

му Всесоюзному семінарі інструкторів-перекладачів легкої і текстильної промисловості, який відбувся минулого року в Москві, вона була представницею з України. Приїхала звідти збагачена знаннями і відразу ж усе нове, прогресивне запровадила в свою практику.

На інформаційному щиті висить

ЛЮДИ НАШОГО ТОВАРИСТВА

ІІ ПОКЛИКАННЯ

залучила до читання робітників.

До 110-ї річниці з дня народження В. І. Ленна завод випустив понад план 875 пар взуття. На честь ювілею тут проведено конкурс майстерності. Серед переможців було вісім глухих робітників. Їх належно вшанували, вручили премії. Серед них Х. Г. Ройтман, який працює в об'єднанні вже 30 років, В. О. Томина, Л. Ф. Кострова. Вони — люди з великим трудовим стажем і досвідом роботи, наставники молоді.

О. М. Дужанова постійно підвищує і вдосконалює свою професійну майстерність. На першо-

щотижневий розклад роботи інструктора-перекладача і поряд зошит самозапису глухих. Це зручна форма спілкування. Нечуючі робітники з великою повагою і вдячністю ставляться до Ольги Миколаївни Дужанової, дорожать її словом і добрим ставленням до них. Я, як член міськвідділу, була присутня на виїзному засіданні і чула багато добрих слів на її адресу.

Генеральний директор об'єднання, партійна і профспілкова організації в адресному листі висловлюють О. М. Дужановій глибоку подяку за бездоганну і копітку

працю по обслуговуванню глухих робітників, за чуйне ставлення і увагу до них. Тут, в об'єднанні, Ольга Миколаївна знайшла застосування своїм здібностям, знайшла своє покликання. Вона вчилася у життя, у людей. Колектив створено нелегким щоденним трудом. Про перекладачку часто пишуть у стінній газеті, на сторінках нашої місцевої преси. І ми пишаємося нею. Щаслива людина, якщо вона відчуває себе на своєму місці, задоволена роботою і угодливою, що приносить користь іншим.

На жаль, я не можу закінчити розповідь про О. М. Дужанову на мажорній ноті. Ми бесідували з нею в бібліотеці Будинку культури, тому, що у перекладачки немає свого постійного робочого місця, а в трудівників — Червоного куточка.

Коли людина виконує свою роботу з душею, вкладає в неї весь запал свого серця і одержує від неї задоволення, вона не помічає багатьох незручностей. І тому хочеться, щоб адміністрація виділила хоча б маленький куточок, адже не все тримається на ентузіазмі.

Р. ГРАНИК,
бібліотекар Одеського будинку культури.

ЗЛІТ ХЛІБОРОБІВ

Теплого сонячного дня відбувся зліт працівників сільського господарства Володарського району, що на Донеччині. У районному Будинку культури зібралися працівники Жданівського міжрайвідділу УТОГ, члени нашого Товариства з багатьох сіл. Серед учасників зльоту — подружжя В. Д. Тризна та В. Г. Тризна, П. С. Зінківська та В. І. Зінківський, А. В. Рошенко, Н. П. Клименко, Г. Н. Крамаренко та інші передовики ланів і ферм.

Перед початком зльоту бібліотекар Жданівського будинку культури Д. Г. Скудар розклала перед колгоспниками книги і брошури з розповідями про життя засновника нашої держави Володимира Ілліча Леніна та книги про Велику Вітчизняну війну.

На зльоті з доповіддю виступив голова районного комітету профспілки Олександр Іванович Підгорний. Він відзначив добру роботу глухих трудівників, зайнятих у сільському господарстві.

З бібліографічним оглядом «Рядки, опалені вогнем» присутніх ознайомила Д. Г. Скудар. Було прочитано вірші М. Тихонова «Ранок Перемоги», Р. Рождественського «Реквієм» та інші.

З хорощим концертом виступили на зльоті учасники художньої

самодіяльності Жданівського будинку культури. Особливо відзначилася робітниця механічного заводу Олена Петрівна Литвинова. Вона прочитала вірші Л. Мартинова «Народ-переможець» та І. Уткіна «Якщо я повернусь, дорого». Учні старших класів школи-інтернату для глухих дітей показали ряд цікавих танців.

Л. БЕРШАДСЬКА,
Донецька обл.

ШКОЛІ — 40 РОКІВ

Святково прикрашена Криворізька школа-інтернат для глухих дітей. На етиках залу, класів фотомонтажі, які розповідають про історію створення і розвиток навчального закладу, повсюдно квіти, виблискують чистотою і порядком по-сучасному обладнані кабінети, гостинно відчинені двері затишних класів, майстерень. Сьогодні школярі, педагоги і представники громадськості міста відзначають 40-річний ювілей школи для глухих дітей.

У далекому травні 1939 року, згідно з наказом Міністерства освіти Української РСР в Кривому Розі було засновано школу-інтернат для глухих дітей. З першого вересня розпочалися систематичні заняття, але менш ніж через два роки мирне життя і навчання нечуючих дітей перервала війна. Після визволення Криворіжжя від фашистських загарбників школа продовжувала діяти в селі Веселі Терни, а наприкінці 60-х років її було відведено чотириповерхове приміщення у приміському селищі Піонер, де вона знаходиться і нині. Поступово зусиллями педагогів і школярів обладнувалися класи, кабінети, впорядковувалася територія.

Зараз школа налічує понад 220 учнів, які живуть і навчаються в прекрасних умовах. До їх послуг затишні кімнати відпочинку, спортзал і майданчик, ідальня, сучасне шкільне обладнання і устаткування, різноманітні гуртки і секції, а головне — неухильна турбота педагогічного і вихователського колективу.

Про все це присутні дізналися з розповіді директора школи-інтернату Л. Андріанової. У своїх виступах представники райвно, райкому партії, шефи сказали багато теплих слів на адресу кращих викладачів і вихователів школи К. Тимофієвої, Ф. Мамро, В. Суховій та багатьох інших.

На закінчення урочистого вечора, присвяченого 40-річчю утворення школи, з концертом художньої самодіяльності виступили вихованці молодших та старших класів.

К. ГОФ,
вчитель.
Дніпропетровська обл.

У Чернівецькій спецшколі-інтернаті № 1 для глухих дітей добре працює гурток «Умілі руки». Учні XII класу Микола Баб'юк та Юрій Личевський (на знімку зліва направо) захоплюються різьбою по дереву. Вони вже створили ряд художніх гравюр, які здобули високу оцінку.

Фото П. МІНЬКА.

ПОНІВЕЧЕНЕ ДИТИНСТВО

Прокинулася о сьомій ранку. Незабаром місто, — подумала вона. Дівчину не лякали труднощі, пов'язані з глухотою. Знайдуться добрі люди, що в Будинку культури дорогу покажуть. Та серце не знаходило собі місця.

Ось і Будинку культури. Зустріла глухих і трохи заспокоїлась. Вони й розказали їй, де мешкає

НА ТЕМИ МОРАЛІ

сім'я Бур'янових, поцікавилися хто вона їм.

— І родичка, і не родичка, — відповіла. — Ось зустрінуся і розкажу вам.

Перед квартирою, де живе її мати, зупинилась. Подзвонила. За хвилину двері відчинилися і в них з'явилася господиня — висока, неприємна жінка.

— Вам кого?

— Я до вас Хочу поговорити. Можна зайти?

Оля ступила через поріг. Широкий коридор трикімнатної квартири, гарний буфет під колір вишні. «Непогано живуть» — подумала.

— Що вам потрібно? — запитала жінка.

— Мені важко говорити... Я ваша дочка, в якій ви вкрали дитинство, щастя. Як ви могли так жорстоко вирішити мою долю?

Тільки тепер Оля побачила хлопчика років трьох, що стояв біля матері з лялькою в руці. Вона здогадалась, що це її брат.

Господиня квартири зблідла, мовчки дивилась на гостю. Що вона думала? Можливо, пригадала той день, коли виписувалась з пологового будинку, покинувши в ньому 15-денне дитя. Вона може й кляла той день і ту годину, коли вчинила злочин.

Оля схаменувалась. Підійшла до хлопчика і заговорила. Він сміявся широко і здивовано.

— Як же тебе звати?

— Микола, — з гордістю відповів малюк.

Дівчина трохи побавилась з хлоп'ям. Він розповів їй про тата, про бабусю і про машину. Потім розпрощалася і пішла.

Ось така історія. Багато хороших слів сказано про матір і її любов. І ніхто не заперечить, що велике щастя для матері, чути шепіт доньки, ловити сляю очей люблячого сина. Але напевно не про всяку матір так мовлено. А лише про достойну.

Г. СМІЛЯНСЬКИЙ.

Оволодіваючи робітничою спеціальністю, учні групи виробничого навчання Ужгородського УВП-2 беруть активну участь у громадському житті колективу підприємства.

На знімку: (зліва направо) учениця Ольга Росток, заступник директора УВП-2 з навчально-виховної роботи Клара Степанівна Товтин і учениця Галина Приходько за випуском стінної газети «Юність».

Фото П. МІНДЕЛЯ.

У компактних групах

ТРУДОВА ХОДА

За роки десятої п'ятирічки на Стрийському заводі гумового взуття, де трудиться 60 членів УТОГ, докорінно змінилась технологія виробництва, у багатьох підрозділах впроваджено елементи наукової організації праці, трудомісткі виробничі процеси перекладено на плечі машин.

— Основна продукція — це гумові чоботи, шини для дитячих колясок і кілька для газових балонів. — Стараємося її випускати доброякісною, — говорить секретар партійної організації дільниці виробництва гумового взуття Л. Т. Присташ, — бо від цього залежить попит споживачів, а, отже, й реалізація продукції.

96,9 процентів гумових виробів від загального обсягу виробництва випускається першою категорією якості. Кільця для газових балонів атестовані на державний Знак якості.

Підвищенню ефективності і якості роботи сприяє широко розгорнуте змагання під девізом: «П'ятиріччі якості — робітничу гарантію» та «Працювати без відстаючих».

Приємно відзначити, що ще в листопаді минулого року три бри-

гади з підготовчого цеху, які очолюють Т. М. Лико, С. М. Столярська та І. М. Київ рапортували про дострокове виконання особистих завдань десятої п'ятирічки. Ще 12 передовиків виробництва і серед них нечуючі вальцювальники С. М. Леськів, З. В. Томіцький і дозувальник К. Я. Савін вийшли напередодні Ленінського ювілею на заданий рубіж, як і зобов'язувалися.

На честь свята День хіміка занесено на Дошку пошани передовиків виробництва, які добилися найкращих результатів у соціалістичному змаганні за виконання завдань десятої п'ятирічки. Серед них члени нашого Товариства — слюсар виробництва гумового взуття Г. Т. Кузів, пресувальник виробництва гумового взуття А. Ю. Мастеляк, дозувальник виробництва гумового взуття К. Я. Савін та інші.

Колектив підприємства докладає всіх зусиль, аби достроково виконати планові завдання та соціалістичні зобов'язання останнього року і десятої п'ятирічки в цілому.

Львівська обл.

З. Романів.

ПРИСВЯЧЕНО ШОЛОХОВУ

Нещодавно у Сімферопольському будинку культури відбувся літературний вечір, присвячений 75-річчю з дня народження Героя Соціалістичної Праці, академіка, лауреата Державної і Нобелівської премій Михайла Олександровича Шолохова.

У просторому залі Будинку культури зібралися трудівники учбово-виробничого підприємства, старшокласники школи-інтернату для глухих дітей, члени клубу любителів книги «Світотч». З великим інтересом вони прослухали доповідь про творчий шлях видатного радянського письменника, котрий створив нев'яучої сили шедеври світової літератури «Тихий Дон» і «Підняту цілину».

Хіба можна залишатися байдужим до долі героїв цих творів? — сказала швачка-мотористка УВП Віра Толчина. — Завдяки Шолохову ми дізнаємося не тільки про події героїчних років встановлення Радянської влади, а й вивчаємо характери людей, які розкривають глибини душі народу.

Майстер по ремонту медичного обладнання, член УТОГ Євген Перемішлін розповів про дотепність і життєрадісність письменника. Перемішлін зачитав уривки зі спогадів письменників, журналістів, вчителів і акторів, про зустрічі в станиці Вешенській.

Велике пошвавлення в залі викликала хореографічна сценка «Як дід Шукар коня купував?» у виконанні солістів народного ансамблю танцю «Кримчанка» Галини Лисовської, Надії Калиновської, Миколи Бельської, Анатолія Мамикіна, Олександри Лючун-Лін, Євгена Перемішліна, Ігоря Ушерова, Володимира Філімонова. Сценку поставила Валентина Веселова, акомпонував Василь Люткін.

Особливий етап у творчості Михайла Шолохова пов'язаний з перемогою нашого народу у Великій Вітчизняній війні. Про роман Шолохова «Вони боролись за

Батьківщину» розповів Микола Чуриков.

— Я вважаю, — сказав він, — що роман «Вони боролись за Батьківщину» і створений по ньому фільм — одні з кращих творів про війну. У роки тяжких випробувань для нашого народу Шолохов був військовим кореспондентом, на власні очі бачив всенародне горе. Те горе обпало йому серце і відізнавалося вже в 1957 році розповіддю про велич душі радянського народу в «Долі людини». Образ простого солдата Андрія Соколова став символом мудрості і неперевершеного героїзму для людей планети.

Від імені членів клубу любителів книги «Світотч» виступили Наталія Чаусова, Олег Шкода, Євген Ершов. На закінчення вечора студент Сімферопольського державного університету імені Фрунзе з Польської Народної Республіки Ромек Хмелевський сказав:

— Михайла Шолохова добре знають і люблять в Польщі. Його «Тихий Дон» ще до війни було перекладено Владиславом Броневським та Анджеєм Ставаром. З того часу твори Шолохова видавалися десятки разів. Звідки ж така популярність і всенародна любов? Мені здається, що відповідь на це питання дав сам письменник: «Не може бути художник холодним, коли творить. З риб'ячою кров'ю і лежачим від ожиріння серцем справжнього твору не напишеш і ніколи не знайдеш шляхів до сердець читачів. Я за те, щоб обличчя його біліло від гніву до ворога, коли він пише за те, щоб лице його біліло від гніту до ворога, коли він пише про нього, і щоб письменник сміявся і плакав разом з героєм, котрого він любить і який йому дорогий».

Вечір закінчився переглядом художнього фільму «Доля людини».

Л. КУЧЕРУК,
художній керівник Сімферопольського будинку культури.

АКТИВІСТ КЛУБУ

Велику політико-виховну роботу серед членів нашого Товариства міста Ромни проводить Микола Григорович Опришко.

Часто нечуучі збираються в клубі на лекцію, щоб взяти участь у тематичному вечорі чи подивитись виступ учасників художньої самодіяльності. Перед початком такого заходу М. Г. Опришко завжди веде розмову з товаришами. Він уміє дохідливо розповісти про боротьбу народів Латинської Америки, Африки, Близького Сходу за свою незалежність, про миро-

любну політику нашої партії і Радянської держави.

Микола Григорович працює на Ромненському підприємстві УТОС слюсарем. Його знають як передовика виробництва, активіста клубу, душевну людину.

Протягом 1980 року М. Г. Опришко провів десять бесід і політінформацій.

Н. НЕСТЕРУК,
директор Ромненського клубу УТОГ.

Сумська обл.

ЗАВЖДИ ЦІКАВО

Ми часто буваємо в Білгород-Дністровському клубі глухих. В ньому затишно і цікаво. Завжди одержуємо велике задоволення, беручи участь у заходах, що їх проводить культзаклад. Кожної суботи чи неділі тут можна прослухати змістовну інформацію «Світ за тиждень», а вечорами численну аудиторію нечуучих трудівників, в тому числі й приле-

глих до міста сіл, збирають у клубі літературно-художні зустрічі.

Керує цією роботою комуніст, член УТОГ Ріта Михайлівна Дугаткіна, яка багато доклала зусиль і хисту, щоб кожного дня у клубі було цікаво.

І. ЮЩЕНКО,
К. ГЛОВАЦЬКИЙ,
члени УТОГ.

Одеська обл.

Директор Бродівської вечірньої школи робітничої молоді для глухих О. В. Романець (на знімку друга праворуч) часто буває в гуртожитку місцевого УВП. Вона проводить з робітниками бесіди на важливі політичні теми, розповідає про події в нашій країні та за рубежом. Фото М. ІОСИПЕНКА.

— Живемо, — підморгнув Валентин. — Ну, за зустріч!

Дружина, чорнява красива грушечка, принесла з кухні тарілочку з лимоном, тонко нарізаними скибками сьомги і знову пішла на кухню.

— Бачу, добре живеш, — сказав Володимир Іванович. — А де працюєш?

— Дурні працюють, — висмоктуючи сок зі скибки лимону і, кривлячись, відповів Валентин. — Мені ці трубки знаєш скільки дають? — 20-30 ре на день! А роботи — тільки й того, що нарізати, зігнути, зпаяти.

— Гм... А пам'ятаєш, як у нас

— Вибач, за зустріч випили, а по другій не можу! — сказав Володимир Іванович. — Режим! Я ж в санаторії. І, взагалі, мені пора. Я на базарі змішувач шукав.

— Змішувач? Знаю, по 8 червців деруть... Ти в якому санаторії? В Сverdлова? Підвезу.

— Ні, тут близько, пішки через парк. Та й за здоров'ям, кажуть, на своїх ходять... Ну й дім у тебе! А діти є?

— Немає дітей, — махнув Валентин рукою. — То я так проведу.

Він вийшов у другу кімнату і швидко повернувся в джинсах, у шкряпаній куртці з «блискавкою». Дорогою йшли мовчки, а біля саянаторію Володимир Іванович зупинився.

— Слухай, Валентин, — сказав він, — ти нічого не порадиш? Верстат у нас не йде...

Він присів на лаву в алеї парку, сірником почав креслити на піску. Сухов дивився на нього здивовано, але Володимир Іванович притягнув його за руку до землі...

У санаторій до Володимира Івановича Валентин прийшов через тиждень і, знаючи, як дотримуються тут порядку, пройшов прямо в палату.

— Я діваст змішувач, — ставлячи на стіл коробку, — сказав він. — Все чесно і коштує двадцять один. А верстат ваш ось, я подумав, — він подав креслення.

Володимир Іванович розглядав креслення, а Валентин сидів на стільці. «Це що ж, це якщо кут заточування змінити...» здивовано сказав Володимир Іванович. — «А ми думали...» Валентин підвівся.

— Скажи... Якщо я, ну, назад на завод... Прийму мене?

— А чому ж? — простираючи Валентину гроші, відповів Володимир Іванович. — Я ж бригадир на заводі. Ех, Валентине, не тобі з твоєю головою жерстянки на базарі продавати! Кидай скоріше ту хату з баром і до нас з дружиною приїжджай! Влаштуємо, ти й без комерції проживеш.

Микола НИРОВ.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

М'ЯЧ У КІЛЬЦІ

Впродовж п'яти днів у двох найкращих спортивних спорудах міста Кіровограда тривала командна першість УРСР з баскетболу першої групи серед глухих спортсменів.

У змаганнях взяли участь шість найсильніших жіночих та п'ять чоловічих команд. Після впертої і напруженої боротьби переможцями серед жінок стали: перше місце — команда Одеси, друге — Києва, третє — Донецька. У чоловіків відповідно — Києва, Кіровограда, Донецька.

Команди-переможці нагороджені кубками, дипломами та цінними подарунками.

В. КАЩЕНКО,
кандидат у майстри спорту.

ОЛІМПІАДА — 80

НАЗУСТРІЧ ВОГНЮ

Першими на українській землі приймуть — вогонь Олімпіади-80 спортсмени Буковини. Це станеться 7 липня о 16-й годині 10 хвилин поблизу села Мамалига Новоселицького району, куди палаючий факел доставлять бігуни братньої Молдавії. Шлях олімпійської естафети по території області дорівнює більш як 130 кілометрам. Вона пройде через 17 міст і сіл. А її кульмінацією стане багатотисячне спортивно-художнє свято на реконструйованому стадіоні «Буковина» в Чернівцях.

В благоустрій «вогняної» траси брали участь разом з шляховиками жителі всіх «олімпійських» населених пунктів. Майже на всьому протязі вона вкрита асфальтом, узбіччя її обсажені деревами і квітами. Оформлення траси завершують працівники Художнього фонду УРСР і червонодеревники Путьського лісокомбінату на чолі з відомим майстром коренепластики, учасником багатьох виставок творів прикладного мистецтва Юрієм Паучеком. На замовлення Оргкомітету Олімпіади-80 вони виготовляють оздоблені різьбою і випалюванням обрамлення для колодязів, стени для панно з олімпійською символікою, декоративні скульптури з дерева, що відтворюють гуманістичні ідеали спорту.

Водночас активно готуються до почесної і відповідальної місії 130 факелоносців. Їх імена назвав обласний огляд-конкурс. Протягом 1979 року його учасники разом з правом нести олімпійський факел виборювали і звання переможців змагання на кращу постановку фізкультурно-масової роботи в колективах. Всього в цьому заході взяло участь понад 300 тисяч чоловік — майже кожен третій житель області. Високої честі бути факелоносцями удостоїлися бригадир тракторної бригади з села Дорошівці Заставнівського району Іван Скиницький, педагог з Чернівців майстер спорту Михайло Тищенко, лікар Глибочко райлікарні Аркадій Корнійчук і його син-школяр Олександр, журналіст Іван Агатій, старший викладач медичного інституту Абрам Кривошеєв та інші переможці огляду-конкурсу, який визначив і учасників почесного ескорти олімпійської естафети. Їх буде по 22 на кожного факелоносця.

Проведені репетиції. На останню з них, що відбулася нещодавно, учасник Олімпіад у Римі і Токіо Абрам Кривошеєв вийшов у майці, якою з ним обмінявся відомий австралійський бігун Рональд Кларк.

Напередодні ж естафети всі її учасники одержать спеціальну спортивну форму. Форма, як і сам факел, стане сувеніром факелоносцям. Крім цього, їм буде вручено пам'ятні медалі і дипломи Оргкомітету Олімпіади-80.

Вранці 8 липня з першими променями сонця олімпійський вогонь вирушить на Хотин, до Дністра, звідки його понесуть далі спортсмени Хмельниччини.

С. КАШТАЛЯНЧИК.

Редактор П. БУЛАТОВ.

ДІЗНАВИШИСЬ, що Володимир Івановичу потрібен кран-змішувач для ванни, сусіда по палаті знизав плечима:

— Підійти на базар, там з рук живого чорта можна купити...

Невистий Володимир Іванович був ні до чого, а змішувач — потрібний, тому він у першу ж неділю після сніданку вирушив на Нижній ринок, як називають в Есентуках невеликий, але гомінливий базар, розташований недалеко від Центральної вулиці, що полого спускається.

Південний базар вересневого дня приголомшив його багатством фарб, багатолюддям. Смугасті кавуни, жовті дині, яблука, гранати, червоні помідори на прилавках та в багажниках легкових автомобілів, строкаті тканини у відкритих наметах і на лотках, і неодмінні на таких базарах пахощі шашликів... Зорієнтувавшись, Володимир Іванович відшукав «скоб'яний ряд» — на розстелених мішках, ганчірках прямо на землі тут пропонували покупцям все, що завгодно: веловтулки, деталі до мотоциклів і швейних машин, мікрометри, гайки і ключі, фігурні ручки до дверей, ножі до м'ясорубок... Біля ніг кремезного чорнявого молодика на розстеленій радянці було декілька змішувачів і старих, і нових, що виблискували хромованими частинами і фарфоровими ручками. Але він загнуч таку ціну, що Володимир Іванович подумав: живий чорт, напевне, коштує дешевше. Не зійшовшись на ціні, він уже хотів піти з базару, та його увагу привернула купка людей у кінці ряду. Там жваво йшла торгівля, в руках жінок, які відходили, виблискували якісь трубки. Володимир Іванович підійшов ближче.

Міцний чоловік у світлій сорочці швидко діставав з валізи жерстяні трубки різної форми, спритно жонглюючи ними, показував, як можна з їх допомогою вмити вирізати серцевину з яблука, нарізати фігурними скибками картоплю і буряки, і тут же передавав їх жінкам, що обступили його,

го, одержуючи від них карбованець, або півтора, в залежності від форми трубок.

Чоловік був глухим, це Володимир Іванович зрозумів з його характерних жестів, але не цим він привернув до себе увагу. Володимир Іванович напружено згадував, де бачив цього чоловіка раніше, а те, що він його бачив, сумніву не було. Володимир Іванович підійшов ще ближче, вони зустрілися поглядами і в очах продавця промайнула радість. І тут Володимир Іванович згадав: це ж Валентин Сухов, Валік, з яким разом вони працювали в м. Горькому на автозаводі. Було

ЗМІШУВАЧ

Оповідання

це років десять тому, обидва вони слюсарювали на заводі, і Валентин був захоплений різними ідеями: то придумав пристосування до верстата, щоб легше працювати, то по-іншому заточить різець, то ще щось придумав. Рукі і голова у нього були золоті і в цеху Сухова цінували. Тому дали йому путівку в Есентуки, а він, повернувшись із санаторію, враз засумував, потім сказав, що в нього є наречена, звільнився і виїхав.

І ось зустрілись. Валентин швидко повкидав свої трубки до валізи і повів Володимира Івановича до себе. Жив він недалеко, на тихій вулиці. Одряду взявся показувати своє господарство: будинок із чотирьох кімнат, меблі з червоного дерева, сарай, де в курку стояв «ИЖ» з коляскою, квітник за будинком. Потім повернувшись до хати, Валентин гукнув дружину і спритно відкинув дверці румунського серванта. Володимир Іванович побачив відображені дзеркалами пляшки кон'яку, лікера, кришталеві чарки.

з верстатом не ладилось, цілу ніч думали всі, а ти...

— Давно було... А начальник все той же у тебе?

— Він тепер головінж, всім заводом керує.

— Ну, й хай. Я тут добре живу! Мотоцикл бачив? Звірі! Жерсть мені в П'ятигорську дістають дружки. Телевізор бачив? Кольоровий! — Валентин включив телевізор і спохмурнів. — Кольорової програми у нас поки що немає, в П'ятигорську є...

— А Леоніда Кутяніна пам'ятаєш? — взявши шматок сьомги, спитав Володимир Іванович. — Такий слюсарик був, все до вечірньої школи бігав? Він тепер у відділі головного конструктора, інженер. Орден дали за оформлення кузова «Волги»...

— Ну, а одержує скільки? Сто п'ятдесят... Подумаєш, інженер! Рибки не купиш...

Валентин знову налив в чарку кон'яку. Нечутно увійшла дружина, поставила на стілик бару тарілку з грінками, розовими скибками шинки і пішла по каву.